TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. spalio 5 d.*

Byloje C-105/02

dėl pagal EB 226 straipsnį 2002 m. kovo 21 d. pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo,

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama G. Wilms, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Vokietijos Federacinę Respubliką, atstovaujamą W.-D. Plessing ir R. Stüwe, padedamą advokato *Rechtsanwalt* D. Sellner,

atsakovę,

* Proceso kalba: prancūzų.

palaikomą

Belgijos Karalystės, atstovaujamos M. Wimmer ir A. Snoecx, padedamų advokato B. van de Walle de Ghelcke,

įstojusios į bylą šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (pranešėjas), M. Ilešič ir E. Levits,

generalinė advokatė C. Stix-Hackl,
posėdžio sekretorė K. Sztranc, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. gegužės 4 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. gruodžio 8 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad:

— tinkamai neįforminusi tam tikrų tranzito dokumentų (TIR knygelių), dėl ko su tuo susiję nuosavi ištekliai nebuvo nei įskaityti, nei pervesti Komisijai per nustatytus terminus,

— nepervedusi Komisijai kitų neginčytų muitinės sumų, kurioms nuo 1994 m. iki 1996 m. Federalinio finansų ministro įsakymo pakeitimo (1996 m. rugsėjo 11 d., III B 1 – Z 0912 – 31/96, toliau – 1996 m. federalinis įsakymas) buvo taikoma analogiška su Vokietijos muitinės TIR knygelių neįforminimu susijusi tvarka (užuot įskaitytos į A sąskaitą, jos buvo įskaitytos į B sąskaitą),

Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1989 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamentą (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89, įgyvendinantį Sprendimą 88/376/EEB, Euratomas dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 155, p. 1), kurį nuo 2000 m. gegužės 31 d. panaikino ir pakeitė 2000 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamentas (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000, įgyvendinantis Sprendimą 94/728/EB, Euratomas dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 130, p. 1).

Komisija taip pat prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad:

— Vokietijos Federacinė Respublika privalo tuoj pat pervesti į Komisijos sąskaitą dėl 1 ir 2 dalyse nurodytų neįvykdytų įsipareigojimų nepervestus nuosavus išteklius,

— jei tam tikros sumos jau buvo sumokėtos, Vokietijos Federacinė Respublika privalo nurodyti pareigos sumokėti atsiradimo datą, mokėtiną sumą ir, jei buvo atliktas pervedimas, jo datą,

— Vokietijos Federacinė Respublika už laikotarpį iki 2000 m. gegužės 31 d. pagal Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnį, o už laikotarpį po 2000 m. gegužės 31 d. pagal Reglamento Nr. 1159/2000 11 straipsnį privalo į Bendrijų biudžetą sumokėti dėl pavėluoto įskaitymo priskaičiuotinus delspinigius.

Teisinis pagrindas

TIR Konvencija

2 Muitinės konvencija dėl tarptautinio krovinių gabenimo su TIR knygelėmis (toliau – TIR konvencija) buvo pasirašyta Ženevoje (Šveicarija) 1975 m. lapkričio 14 dieną. Vokietijos Federacinė Respublika, kaip ir Europos bendrija, kuri patvirtino minėtą konvenciją 1978 m. liepos 25 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2112/78 (OL L 252, p. 1), yra šios konvencijos šalys. Minėta konvencija Bendrijoje įsigaliojo 1983 m. birželio 20 d. (OL L 31, p. 13).

3 TIR konvencija, be kita ko, numato, kad už krovinius, vežamus pagal šioje konvencijoje įtvirtintą TIR procedūrą, nereikalaujama mokėti importo ar eksporto muitų ir mokesčių arba pateikti užstato tarpinėse muitinės įstaigose.

4 Norint taikyti šias lengvatas, TIR konvencija reikalauja, kad kroviniai būtų vežami naudojant bendrą dokumentą, t. y. TIR knygelę, kuri skirta operacijos teisėtumui kontroliuoti. Ši konvencija taip pat reikalauja, kad transporto operacijos, būtų atliekamos garantuojant, Susitariančiųjų Šalių pagal jos 6 straipsnio nuostatas patvirtintoms asociacijoms.

5 TIR konvencijos 6 straipsnio 1 dalis numato:

„Kiekviena Susitariančioji Šalis gali suteikti asociacijoms teisę tiesiogiai arba per atitinkamas asociacijas išduoti TIR knygeles ir būti garantais, jei laikomasi jos nustatytų sąlygų ir garantijų."

6 TIR knygelę sudaro lapų komplektai, sudarytų iš atplėšiamo lapo Nr. 1 ir atplėšiamo lapo Nr. 2 su atitinkamomis šaknelėmis, ant kurių surašyta visa būtina informacija. Atplėšiamų lapų pora naudojama kertant kiekvieną teritoriją. Transporto operacijos pradžioje atplėšiama šaknelė Nr. 1 ir paliekama išvykimo muitinės įstaigoje; įforminimas atliekamas, kai iš tos pačios muitų teritorijos muitinės įstaigos, per kurią krovinys palieka šią muitų teritoriją, sugrįžta šaknelė Nr. 2. Ši procedūra kartojama kiekvieną kartą kertant kitą teritoriją, naudojant toje pačioje knygelėje esančias skirtingas atplėšiamų lapų poras.

7 TIR knygeles spausdina ir platina Tarptautinė kelių transporto sąjunga (*International Road Transport Union*, toliau – IRU), įsteigta Ženevoje. Naudotojams knygeles išduoda Susitariančiųjų Šalių administracijos įgaliota kiekvienos valstybės garantuojančioji asociacija. TIR knygelę išduoda išvykimo valstybės garantuojančioji asociacija, pateikta garantiją užtikrina IRU ir Šveicarijoje įsikūrusių draudikų grupė (toliau – draudikų grupė).

8 TIR konvencijos 8 straipsnis nustato:

„1. Garantuojančioji asociacija įsipareigoja sumokėti importo ir eksporto muitus bei mokesčius, taip pat delspinigius, kurie priskaičiuojami pagal šalies, kurioje buvo nustatytas su TIR operacija susijęs pažeidimas, muitinės įstatymus ir kitus teisės aktus. Garantuojančioji asociacija ir asmenys, kurie turi sumokėti pirmiau minėtas sumas, už jų sumokėjimą atsako solidariai.

2. Jeigu Susitariančiosios Šalies įstatymuose ir kituose teisės aktuose importo ir eksporto muitų bei mokesčių mokėjimas, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalyje, nenumatytas, garantuojančioji asociacija įsipareigoja tomis pačiomis sąlygomis sumokėti sumą, lygią importo ir eksporto muitų bei mokesčių sumai, įskaitant galimus delspinigius.

3. Kiekviena Susitariančioji Šalis nustato didžiausią sumą, kurios gali būti reikalaujama iš garantuojančiosios asociacijos už kiekvieną TIR knygelę remiantis šio straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatomis.

4. Garantuojančioji asociacija tampa atsakinga šalies, kurioje yra išvykimo muitinės įstaiga, valdžios institucijoms nuo tada, kai ta muitinės įstaiga priima TIR knygelę. Kitose šalyse, per kurių teritoriją kroviniai vežami pagal TIR procedūrą, minėta atsakomybė prasideda nuo tada, kai krovinys importuojamas <...>.

5. Garantuojančioji asociacija atsako ne tik už prekes, išvardytas TIR knygelėje, bet ir už visas prekes, kurios TIR knygelėje nenurodytos, bet yra užplombuotoje transporto priemonės dalyje arba užplombuotame konteineryje. Už jokias kitas prekes garantuojančioji asociacija neatsako.

6. Nustatant šio straipsnio 1 ir 2 dalyse minėtus muitus ir mokesčius laikoma, kad TIR knygelėje pateikti duomenys apie prekes yra teisingi, jei nėra pagrindo manyti kitaip.

7. Kai šio straipsnio 1 ir 2 dalyse minimus sumos tampa mokėtinos, kompetentingos institucijos, prieš pateikdamos reikalavimą garantuojančiajai asociacijai, pirmiausia reikalauja, jei įmanoma, kad jas sumokėtų tiesiogiai už jų mokėjimą atsakingas asmuo ar asmenys." (Pataisytas vertimas)

Nuosavų Bendrijų išteklių sistema

9 Reglamento Nr. 1552/89 I antraštinėje dalyje „Bendrosios nuostatos" esantis 2 straipsnis numato:

„1. Pagal šį reglamentą Bendrijoms priklausanti nuosavų išteklių, nurodytų Sprendimo 88/376/EB, Euratomas 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, suma

nustatoma iš karto, kai kompetentingos valstybės narės institucijos praneša skolininkui apie mokėtinus mokesčius. Pranešimas pateikiamas iš karto, kai nustatomas skolininkas ir kompetentingos administracijos institucijos gali apskaičiuoti mokesčio dydį, laikydamosi visų tokiu atveju taikomų Bendrijos teisės nuostatų.

<...>" (Neoficialus vertimas)

10 1996 m. liepos 8 d. Tarybos reglamentu (Euratomas, EB) Nr. 1355/96 (OL L 175, p. 3) buvo padarytas šios nuostatos pakeitimas, įsigaliojęs 1996 m. liepos 14 d. Šios nuostatos turinys atkartotas Reglamento Nr. 1150/2000 2 straipsnyje, kuris numato:

„1. Pagal šį reglamentą Bendrijai priklausanti nuosavų išteklių, nurodytų Sprendimo 94/728/EB, Euratomas 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, suma nustatoma iš karto, kai įvykdomos muitinės taisyklėse nustatytos minėtų sumų įskaitymo į sąskaitas ir skolininko informavimo sąlygos.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta suma nustatoma muitinės taisyklėse nurodytą įskaitymo į buhalterines knygas dieną.

<...>"

11 Reglamento Nr. 1552/89 II antraštinėje dalyje „Nuosavų išteklių sąskaitos" esančio 6 straipsnio 1 dalis ir 2 dalies a ir b punktai (tapę Reglamento Nr. 1150/2000 6 straipsnio 1 dalimi ir 3 dalies a ir b punktais) nustato:

„1. Nuosavų išteklių sąskaitos atidaromos kiekvienos valstybės narės Iždе arba kiekvienos valstybės narės paskirtoje įstaigoje ir suskirstomos pagal išteklių rūšį.

2. a) Pagal 2 straipsnį nustatytos sumos, laikantis šios dalies b punkto reikalavimų, įskaitomos į sąskaitas (paprastai vadinamas „A sąskaita") ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį buvo nustatyta nuosavų išteklių suma, dienos.

b) Nustatytos mokėtinos sumos, neįskaitytos į šios dalies a punkte nurodytas sąskaitas dėl to, kad dar nebuvo išieškotos ir kad nebuvo pateikta jokia garantija, per a punkte nurodytą laikotarpį įrašomos į atskiras sąskaitas (paprastai vadinamas „B sąskaita") . Valstybės narės šią tvarką gali taikyti, jeigu nustatytos mokėtinos sumos, už kurias buvo pateikta garantija, buvo užginčytos ir kurios, išsprendus kilusius ginčus, gali būti pakeistos."

12 Reglamento Nr. 1552/89 ir Reglamento Nr. 1150/2000 III antraštinėje dalyje „Nuosavų išteklių pervedimas" esantis 9 straipsnis nustato:

„1. 10 straipsnyje nustatyta tvarka kiekviena valstybė narė nuosavus išteklius sumoka į sąskaitą, Komisijos vardu atidarytą Iždе arba savo paskirtoje įstaigoje.

Ši sąskaita tvarkoma nemokamai.

2. Komisija perskaičiuoja į sąskaitą sumokėtas sumas ir įrašo į savo sąskaitas <...>."

13 Pagal atitinkamai Reglamentų Nr. 1552/89 ir Nr. 1150/2000 toje pačioje III antraštinėje dalyje esančio 10 straipsnio 1 dalį:

„Pagal (atitinkamai Sprendimų 88/376/EEB ir 94/728/EB) 2 straipsnio 3 dalį išskaičius 10% surinkimo išlaidų, nuosavi ištekliai, nurodyti (minėtų sprendimų) 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, įtraukiami į Bendrijų biudžetą ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį pagal šio reglamento 2 straipsnį buvo nustatyta priklausanti mokėti suma, dienos.

Tačiau mokėtinos sumos, pagal (atitinkamai šio reglamento 6 straipsnio 2 dalies b punktą ir 6 straipsnio 3 dalies b punktą) nurodomos atskiroje (B) sąskaitoje, turi būti įskaitytos ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį buvo išieškotos priklausančios mokėti sumos, dienos."

14 Pagal Reglamento Nr. 1552/89 ir Reglamento Nr. 1150/2000 taip pat toje pačioje antraštinėje dalyje esantį 11 straipsnį:

„Už bet kokį pavėluotą įmokos įskaitymą į 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą valstybė moka delspinigius, kurie yra dviem procentais didesni už palūkanų normą, kuri taikoma tos valstybės narės pinigų rinkoje trumpalaikėms finansavimo

operacijoms tą dieną, kai sueina įskaitymo terminas. Ši palūkanų norma padidinama 0,25 punkto už kiekvieną pavėluotą mėnesį. Padidinti delspinigiai taikomi visą vėlavimo laikotarpį." (Pataisytas vertimas)

15 Šių reglamentų VII antraštinėje dalyje „Nuostatos, susijusios su tikrinimo priemonėmis" esančio 17 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatoma:

„1. Valstybės narės imasi visų reikiamų priemonių, užtikrinančių sumų, atitinkančių 2 straipsnyje nustatytas priklausančias mokėti sumas, pervedimą Komisijai pagal šį reglamentą.

2. Valstybės narės neprivalo pervesti Komisijai sumų, atitinkančių nustatytas priklausančias mokėti sumas tik tuo atveju, jeigu dėl nenugalimos jėgos (*force majeure*) aplinkybių šios sumos nebuvo išieškotos. Be to, valstybės narės šio įpareigojimo perduoti minėtas sumas Komisijai gali nevykdyti tam tikrais atvejais, jeigu, nuodugniai įvertinus visas atitinkamo atvejo aplinkybes, paaiškėja, kad minėtų sumų nebebus galima išieškoti dėl priežasčių, kurios negali būti priskirtos minėtoms valstybėms. <...>" (Pataisytas vertimas)

16 Reglamento Nr. 1552/89 18 straipsnyje (tapusiame Reglamento Nr. 1150/2000 18 straipsniu) nustatoma:

„1. Valstybės narės atlieka patikras ir apklausas dėl Sprendimo 88/376/EEB (ir atitinkamai sprendimo 94/728/EB, Euratomas) 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose nurodytų nuosavų išteklių nustatymo ir perdavimo. Komisija vykdo savo įgaliojimus šiame straipsnyje nustatyta tvarka.

2. Pagal šio straipsnio 1 dalį valstybės narės:

a) Komisijos prašymu vykdo papildomas tikrinimo priemones. Savo prašyme Komisija nurodo papildomo tikrinimo priežastis;

b) Komisijos prašymu leidžia jai dalyvauti vykdomose tikrinimo priemonėse.

Valstybės narės imasi visų veiksmų, kurių reikia šioms tikrinimo priemonėms įgyvendinti. Jeigu Komisija dalyvauja minėtose priemonėse, valstybės narės pateikia jai 3 straipsnyje nurodytus pagrindžiančiuosius dokumentus.

<...>." (Pataisytas vertimas)

Nacionalinės teisės aktai

17 1996 m. rugsėjo 11 d. Federalinio finansų ministro įsakyme (toliau – 1996 m. federalinis įsakymas) numatoma:

„Dėl reikalavimų sumokėti importo muitus Bendrijos tranzito arba bendrosios tranzito procedūros atvejais pažymėtina, kad skolos laikomos užtikrintomis, tik jei kiekvienai tranzito operacijai pateikiama atskira garantija ir ji nėra panaikinta. Visi

kiti reikalavimai, kylantys iš Bendrijos tranzito, bendrosios tranzito procedūros arba TIR tranzito procedūros, laikomi neužtikrintais. <...>"

Ikiteisminė procedūra

18 1997 m. lapkričio 24–28 d. Komisijai atlikus tradicinių nuosavų išteklių patikrinimą Vokietijoje buvo nustatyta, kad vykdant muitinės tranzito procedūrą buvo konstatuoti atvejai, kai dėl Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 2 dalies a punkte išdėstytų įskaitymo į sąskaitas taisyklių nesilaikymo Komisijai nuosavi ištekliai buvo nesumokami arba sumokami pavėluotai. Komisijos teigimu, Vokietijos valdžios institucijos, vadovaudamosi 1996 m. Federaliniu įsakymu, muitinio tranzito procedūros metu tinkamai neįformindavo tam tikrų tranzito dokumentų. Tai buvo 509 1993–1995 metų TIR knygelės, ir bendra muitų suma sudarė 20 milijonų DEM. Muitinės įstaigos laiku pateikdavo reikalavimus sumokėti muitus ir nustatydavo terminą garantuojančiajai asociacijai, tačiau jų nebuvo sumokama, o Vokietijos valdžios institucijos nesikreipdavo į teismus dėl mokėtinų sumų išieškojimo, nors privalėjo tai padaryti. Komisijos teigimu, šių sumų išieškojimas buvo sustabdytas arba net nebuvo pradėtas, nes Vokietijos vyriausybė su garantuojančiosiomis asociacijomis sudarė susitarimus, kuriais ji laikinai atsisakė įgyvendinti savo teises.

19 Vokietijos valdžios institucijų teigimu, pagal 1996 m. Federalinį įsakymą šios sumos turėjo būti laikomos negarantuotomis. Todėl jos šias sumas įskaitė į B sąskaitą, nors pagal TIR konvenciją dėl vienos TIR knygelės buvo pateikta šioje konvencijoje numatyta 50 000 USD garantija.

20 Komisija kritikavo tokius veiksmus teigdama, kad konvencijoje numatyta garantija turi būti laikoma atskira arba fiksuotos sumos garantija ir kad šios skolos turėjo būti įrašytos į A sąskaitą.

21 1997 m. gruodžio 19 d. laišku Komisija Vokietijos valdžios institucijų paprašė jai pateikti minėtus susitarimus ir, jei yra, kitus analogiškus susitarimus, sudarytus su kitomis garantuojančiosiomis asociacijomis, o taip pat nurodyti, kada ir kaip Komisijai bus pervesti su neįformintomis TIR knygelėmis susiję nustatyti ir neišieškoti nuosavi ištekliai.

22 1998 m. sausio 22 d. laiške Vokietijos valdžios institucijos teigė, kad dėl išaugusio sukčiavimo atliekant tranzito operacijas, kurias apima TIR knygelės, 1994 m. gruodžio 5 d. draudikų grupė nutraukė perdraudimo sutartį ir sustabdė šios draudikų grupės narių mokėjimus Vokietijos garantuojančiosioms asociacijoms, kurios buvo perdraustos tarpininkaujant IRU. Šiomis aplinkybėmis laikinas Vokietijos valdžios institucijų atsisakymas remtis savo teisėmis teismuose buvo būtinas, siekiant išvengti šių asociacijų bankroto ir atitinkamai TIR sistemos visoje Europos Sąjungoje sužlugimo. Be kita ko, tarp IRU ir draudikų grupės vyksta arbitražo procesas. Šių valdžios institucijų teigimu, dėl tranzito operacijų neįforminimo atsiradusios skolos gali būti laikomos reikalavimais, dėl kurių pateikta garantija Reglamento Nr. 1552/89 prasme, tik jei garantijos pateiktos konkrečioms operacijoms ir jei jose numatoma apsauga nuo realiai galinčios kilti rizikos, o šiuo atveju taip nėra.

23 1998 m. kovo 30 d. Komisija pakartojo savo reikalavimą pervesti jai aptariamus nuosavus išteklius, teigdama, kad per 1997 m. lapkričio mėnesį atlikto nuosavų išteklių patikrinimą nustatytoms skoloms, atsiradusioms dėl tranzito operacijų neįforminimo, garantijos buvo taikomos.

24 1998 m. gegužės 22 d. laišku Vokietijos valdžios institucijos atsakė, kad jos negali patenkinti šio prašymo, nes tai būtų nepagrįsta našta Vokietijos biudžetui, nes garantijos atlygina tik dalį mokėtinų muitų. Prieš priimant 1996 m. Federalinį įsakymą, Vokietijos Federacinė Respublika visas garantuojamas skolas įskaitydavo į A sąskaitą ir pervesdavo Komisijai nuosavus išteklius, neatsižvelgiant į tai, ar muitai buvo sumokėti, ar ne, net ir tuomet, kai kitų valstybių narių jurisdikcijai priklausė išieškoti muitus, nes pažeidimai arba nusižengimai vyko jų teritorijoje. Ši pernelyg didelė našta Vokietijos biudžetui tapo nepakeliama.

25 1998 m. birželio 8 d. laišku Komisija pareikalavo, kad Vokietijos valdžios institucijos jai visų pirma pateiktų prieš tai prašytą informaciją, kad būtų galima apskaičiuoti delspinigius pagal Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnį. Tų pačių metų rugsėjo 18 d. minėtos valdžios institucijos patvirtino savo 1998 m. sausio 22 d. ir 1998 m. gegužės 22 d. laiškuose išdėstytą poziciją.

26 1998 m. spalio 30 d. laišku Komisija paprašė Vokietijos vyriausybės iki antro mėnesio, einančio po mėnesio, kurį išsiųstas laiškas, paskutinės dienos pervesti tam tikrą sumą kaip mokėtinų muitų avansą ir pranešti jai apie visas kitas neginčytas muitinės sumas, kurios buvo įskaitytos ne į A, o į B sąskaitą ir kurios susijusios su 1994–1998 metais Vokietijos muitinės įstaigų neįformintomis TIR knygelėmis.

27 1999 m. kovo 4 d. laiške Vokietijos valdžios institucijos pakartojo savo poziciją ir Komisija nurodė, kad jos atsisako patenkinti jos prašymus.

28 1999 m. kovo 24 d. laiške, o vėliau 1999 m. lapkričio 15 d. oficialiame pranešime Komisija ginčijo Vokietijos vyriausybės pateikiamą Reglamento Nr. 1552/89 aiškinimą. Ji tvirtina, kad, priešingai nei teigia Vokietijos valdžios institucijos, šiuo atveju nagrinėjamos ne bendros daugelio skolų garantijos, bet kiekvienai TIR knygelei teikiamos garantijos, kurios dauguma atvejų visiškai arba didžiąja dalimi patenkina skolas.

29 Nuolatinis atsisakymas pateikti Komisijai su garantuojančiosiomis asociacijomis sudarytų susitarimų turinį pažeidžia EB 10 straipsnį. Be to, kalbant apie konkrečias čia nagrinėjamas 1993 ir 1994 metų TIR knygeles, tai joms 1994 m. pabaigoje įvykęs sutarties nutraukimas neturėjo jokios įtakos. Dėl 1995 m. TIR knygelių, Vokietijos Federacinė Respublika laikinai atsisako savo skolų išieškojimo iš garantuojančiųjų asociacijų su sąlyga, kad jos toliau atsako „tinkamu asmeniniu įnašu" ir perduoda savo pagal garantiją turimus reikalavimus perdraudėjui. Todėl 1995 ir vėlesnių metų reikalavimams yra taikoma bent jau dalinė garantija ir jie bent jau iš dalies turėjo būti įskaityti į A sąskaitą ir pervesti Komisijai, jei jie nebuvo ginčyti per tam numatytus terminus. Dėl laikino atsisakymo vykdyti į B sąskaitą įtrauktų sumų išieškojimą Komisija primena, kad Vokietijos valdžios institucijos pagal Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnį privalo rūpestingai imtis visų reikiamų priemonių, kad būtų išieškoti nustatyti nuosavi ištekliai.

30 2000 m. vasario 1 d. laiške Vokietijos valdžios institucijos pakartojo ir plačiau paaiškino savo požiūrį ir pateikė Komisijai su garantuojančiosiomis asociacijomis sudarytas sutartis dėl mokėjimų atidėjimo.

31 2000 m. lapkričio 8 d. Komisija Vokietijos Federacinei Respublikai nusiuntė pagrįstą nuomonę. Komisijos teigimu, dėl arbitražo proceso tarp IRU ir draudikų grupės negalima manyti, kad skolos buvo užginčytos. Skolininkai neginčijo pagrindinių skolų, o draudikų grupės atsisakymo prisiimti skolininko skolą negalima laikyti pagrindinės skolos užginčijimu. Galiausiai laikinas Vokietijos valdžios institucijų savo reikalavimų atsisakymas yra susijęs tik su garantuojančiąsias asociacijas perdraudžiančių draudikų atsakomybe. Tačiau tai neturi jokios įtakos skolininkų ir atitinkamai Vokietijos Federacinės Respublikos įsipareigojimams Bendrijos biudžetui. Priešingai nei teigia ši valstybė narė, šiuo atveju negalima taikyti Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnio 2 dalies, kuri taikoma tik tuomet, kai nuosavų išteklių negalima išieškoti dėl nenugalimos jėgos aplinkybių (minėtos nuostatos pirmas sakinys) arba kai tikrai nebegalima išieškoti dėl priežasčių, kurios negali būti priskirtos valstybėms narėms (minėtos nuostatos antras sakinys).

32 Komisija dar kartą prašo Vokietijos valdžios institucijų nedelsiant Komisijai kaip avansą pervesti 10 552 875 DEM sumą, kuri atitinka su neįformintomis 1996 ir 1997 m. TIR knygelėmis susijusią sumą, siekiant išvengti papildomų delspinigių mokėjimo, pateikti visas kitas neginčytas muitinės sumas, kurioms nuo 1994 m. iki 1996 m. Federalinio finansų ministro įsakymo pakeitimo buvo taikoma analogiška su Vokietijos muitinės TIR knygelių neįforminimu susijusi tvarka, ir nedelsiant pervesti Komisijai atitinkamus nuosavus išteklius, kad būtų išvengta papildomų delspinigių mokėjimo. Vokietijos Federacinės Respublikos buvo prašoma per du mėnesius nuo pagrįstos nuomonės gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

33 Vokietijos vyriausybė į pagrįstą nuomonę atsakė 2001 m. sausio 10 d. laišku, kuriame ji pakartojo savo anksčiau išdėstytą požiūrį, kad Bendrijai reikia pervesti tik tas

sumas, kurios užtikrintos „tiesiogiai ir nedelsiant" pasinaudotinomis garantijomis. Kadangi TIR konvencijoje numatytos garantijos yra ne tokios, nes nacionalinės asociacijos negali remtis IRU garantija, o pastaroji negali tikėtis draudikų grupės pagalbos dėl pernelyg didelių draudimo sutartyse nenumatytų nuostolių, kurie atsirado dėl organizuotų nusikaltėlių vykdomų labai stambaus masto sukčiavimų. Garantijos suma, lygi 60 024 eurams, nepadengia su prekėmis susijusių skolų. Be to, iš TIR konvencijos 8 straipsnio 7 dalies aišku, kad, neįforminus TIR operacijos, pirmiausia reikalaujama, kad skolą sumokėtų tiesioginis skolininkas. Jei to padaryti nepavyksta, tik tada reikalavimą galima nukreipti į garantuojančiąsias asociacijas.

34 Be to, skolos turi būti laikomos užginčytomis Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 2 dalies prasme, jei jos yra garantuojančiosios asociacijos ir administracijos ginčo objektas. Taip pat buvo paduoti administraciniai skundai ir vyko teismo procesai Vokietijos teismuose, o tai pagrindžia šių sumų įskaitymą į B sąskaitą. Galiausiai, susitarimai su asociacijomis nėra atsisakymas reikalauti jų pareigų įgyvendinimo, o tik laikinas nesinaudojimas savomis teisėmis, kuris būtinas norint išvengti neišvengiamo nemokumo.

35 Esant šioms aplinkybėms Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį.

36 Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2002 m. spalio 10 d. gautu laišku Belgijos Karalystė pateikė prašymą leisti įstoti į bylą Vokietijos Federacinės Respublikos pusėje.

Dėl ieškinio

Dėl pagrindo, grindžiamo daliniu ieškinio nepriimtinumu

Šalių argumentai

37 Vokietijos Federacinė Respublika, palaikoma Belgijos Karalystės, teigia, kad ieškinys yra iš dalies nepriimtinas tiek, kiek pagal savo trečiąjį, ketvirtąjį ir penktąjį reikalavimą Komisija bando įpareigoti atsakovę atitinkamai „tuoj pat pervesti Komisijai dėl 1 dalyje nurodytų pažeidimų nepervestus nuosavus išteklius", dėl kurių vyksta šis procesas, „privalo nurodyti, jei tam tikros sumos jau buvo sumokėtos, pareigos sumokėti atsiradimo datą, skolos sumą bei, jei buvo atliktas pervedimas, jo datą" ir „į Bendrijų biudžetą sumokėti dėl pavėluoto įskaitymo priskaičiuotinus delspinigius".

38 Iš EB 228 straipsnio 1 dalies visiškai aišku, kad Teisingumo Teismo vaidmuo – tik konstatuoti pareigos neįvykdymą, tačiau jis negali įpareigoti atsakovės imtis konkrečių veiksmų, nes nacionalinės institucijos turi spręsti, kokių priemonių reikia imtis dėl nustatyto įsipareigojimo neįvykdymo, atsižvelgiant į tai, kad jis turi būti nedelsiant įvykdytas. Žinoma, motyvuojamojoje, bet ne rezoliucinėje Teisingumo Teismo sprendimo dalyje gali būti nurodyti veiksmai, kurių būtina imtis, norint ištaisyti šį įsipareigojimo neįvykymą (žr. visų pirma 1986 m. kovo 20 d. Sprendimą *Komisija prieš Vokietiją*, 303/84, Rink., p. 1171, 19 punktas).

39 Todėl reikia atmesti trečiąjį ir penktąjį reikalavimus, nes šiais reikalavimais Komisija iš tiesų siekia įgyvendinti savo reikalavimą sumokėti šias sumas. Tas pats taikoma ir

ketvirtajam reikalavimui, kuriame Komisija formuluoja netikslų prašymą atlikti tyrimą, nors Teisingumo Teismas šiuo atveju galėtų tik nustatyti, kad buvo nesilaikyta informavimo ir lojalumo pareigų, jei taip būtų buvę (2002 m. kovo 7 d. Sprendimas *Komisija prieš Italiją*, C-10/00, Rink., p. I-2357). Be to, pastarasis reikalavimas ne tik nebuvo pateiktas per ikiteisminę procedūrą, bet taip pat ir perkeltų įrodinėjimo naštą, kuri tenka Komisijai, o ne valstybei, prieš kurią paduotas ieškinys.

40 Komisijos teigimu, EB 228 straipsnio tekstas nesudaro kliūčių Teisingumo Teismui nurodyti, ko reikia imtis siekiant pašalinti įsipareigojimų neįvykdymą. Dėl ketvirtojo reikalavimo Komisija pažymi, kad ji, tikrindama, ar valstybės narės perveda teisingas nuosavų išteklių sumas, priklauso nuo jų pateikiamų duomenų. Valstybėms narėms taikoma ypatinga bendradarbiavimo pareiga (minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją* 88 ir tolesni punktai), konkrečiai išdėstyta Reglamento Nr. 1552/89 18 straipsnio 2 ir 3 dalyse, todėl Komisija, nepažeisdama proporcingumo principo, galėjo reikalauti iš atsakovės, kaip ji ir darė administracinės procedūros metu, pateikti duomenis, kurie yra būtini norint nustatyti pareigos neįvykdymo buvimo faktą, kurį ji įtikinamai apibūdino. Šio tikslo ir buvo siekiama reiškiant antrąjį ir ketvirtąjį reikalavimus.

41 Dėl penktojo reikalavimo Komisija nurodo, kad Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnyje įtvirtinta konkreti ir besąlyginė pareiga sumokėti delspinigius, ir Teisingumo Teismas kitose bylose dėl įsipareigojimų neįvykdymo jau atkreipė dėmesį į tokią pareigą (žr. visų pirma minėto sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 19 punktą). Valstybė narė, kuri nesilaiko pareigos sumokėti, neturi jokios diskrecijos spręsti dėl įsipareigojimo įvykdymo būdo.

42 Per posėdį Komisija penktąjį reikalavimą performulavo taip, kad ji nuo šiol prašo Teisingumo Teismo pripažinti, jog „nesumokėjusi į Bendrijų biudžetą mokėtinų delspinigių, Vokietijos Federacinė Respublika pažeidė Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnį".

Teisingumo Teismo vertinimas

43 Trečiuoju ir ketvirtuoju reikalavimais, o taip pat iš pradžių pateiktu penktuoju reikalavimu Komisija Teisingumo Teismo prašo įpareigoti Vokietijos Federacinę Respubliką atitinkamai „tuoj pat pervesti į Komisijos sąskaitą dėl 1 ir 2 dalyse nurodytų įsipareigojimų neįvykdymo nepervestus nuosavuosius išteklius", „nurodyti, jei tam tikros sumos jau buvo sumokėtos, pareigos sumokėti atsiradimo datą, skolos sumą ir, jei buvo atliktas pervedimas, jo datą" ir „į Bendrijų biudžetą sumokėti dėl pavėluoto įskaitymo priskaičiuotinus delspinigius" už laikotarpį iki 2000 m. gegužės 31 d. pagal Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnį, o už laikotarpį po 2000 m. gegužės 31 d. – pagal Reglamento Nr. 1159/2000 11 straipsnį.

44 Neabejotina, kad ieškiniu pagal EB sutarties 226 straipsnį siekiama, jog būtų pripažinta, kad valstybė narė nevykdo savo įsipareigojimų Bendrijai. Tokio įsipareigojimo neįvykdymo konstatavimas, vadovaujantis EB sutarties 228 straipsnio tekstu, reikalauja, kad atitinkama valstybė narė imtųsi priemonių Teisingumo Teismo sprendimui įvykdyti. Kita vertus, Teisingumo Teismas negali nurodyti šiai valstybei imtis konkrečių priemonių (žr., visų pirma, 2005 balandžio 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-104/02, Rink. p. I-2689, 49 punktą).

45 Todėl Teisingumo Teismas, nagrinėdamas ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, negali pareikšti nuomonės dėl kaltinimų, susijusių su prašymais, kuriais, kaip yra šiuo atveju, siekiama, kad Teisingumo Teismas nurodytų valstybei narei įskaityti tam tikras sumas, pateikti informaciją dėl tam tikrų sumų ir pervedimų ir sumokėti delspinigius.

46 Dėl penktojo reikalavimo formuluotės pakeitimo reikia priminti, kad iš principo proceso metu bylos šalis negali pakeisti ginčo dalyko, o ieškinio pagrįstumas turi būti vertinamas tik pagal ieškinyje, kuriuo pradėta ši byla, nurodytus reikalavimus (šiuo klausimu žr. 1979 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, 232/78, Rink. p. 2729, 3 punktą; 2000 m. balandžio 6 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, Rink. p. I-2487, 31 punktą ir 2006 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, C-508/03, Rink. p. I-3969, 61 punktą).

47 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką (visų pirma žr. 1999 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-365/97, Rink. p. I-7773, 23 punktą ir 2006 m. balandžio 27 d. Sprendimą *Komisija prieš Vokietiją*, C-441/02, Rink. p. I-3449, 59 punktą) Komisijos valstybei narei adresuotame oficialiame pranešime, vėliau jos išsiųstoje pagrįstoje nuomonėje apibrėžiamas ginčo dalykas, kuris jau nebegali būti plečiamas. Iš tikrųjų galimybė suinteresuotai valstybei narei pateikti savo pastabas, net jei ji mano neprivalanti tuo pasinaudoti, yra esminė Sutartyje nustatyta garantija, ir jos laikymasis yra esminis proceso dėl valstybės narės įsipareigojimų neįvykdymo nustatymo procedūros reikalavimas.

48 Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, jog bet kuriuo atveju negalima reikalauti, kad oficialiame pranešime, pagrįstos nuomonės rezoliucinėje dalyje ir ieškinio reikalavimuose nurodyti kaltinimai visiškai sutaptų, jei ginčo dalykas nebuvo

išplėstas arba pakeistas, bet, priešingai, paprasčiausiai buvo apribotas (minėto Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 61 punktas ir ten minima teismų praktika).

49 Atsižvelgiant į šią Teisingumo Teismo praktiką, Vokietijos vyriausybė galėjo pagrįstai manyti tiek ikiteisminės procedūros metu, tiek proceso Teisingumo Teisme rašytinės dalies metu, kad jei nereikia pateikti pastabų dėl penktojo reikalavimo, nes jį galima buvo suprasti kaip prašymą ją įpareigoti. Komisijos prašymas performuluoti, kuris pirmą kartą buvo pateiktas per posėdį ir kuriuo bandoma šį prašymą įpareigoti, pakartotą atsakant į Vokietijos Federacinės Respublikos ginantis pareikštą prieštaravimą dėl priimtinumo, paversti reikalavimu pripažinti įsipareigojimo neįvykdymą, turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

50 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta pirmiau, šio ieškinio reikalavimai tiek, kiek jais siekiama įpareigoti Vokietijos Federacinę Respubliką pervesti į Komisijos nuosavų išteklių sąskaitą nepervestus nuosavus išteklius, sumokėti dėl pavėluoto įskaitymo pagal Reglamentų Nr. 1552/89 ir Nr. 1150/2000 11 straipsnį priskaičiuotinus delspinigius ir nurodyti kitas dar nesumokėtas sumas, turi būti pripažinti nepagrįsti.

51 Todėl nagrinėjant šį ieškinį bus vertinami tik kaltinimai, išdėstyti pirmajame ir antrajame reikalavimuose, t. y., viena vertus, 1993–1995 metų 509 TIR knygelių deramas neįforminimas ir atitinkamų nuosavų išteklių neįskaitymas į sąskaitas ir nepervedimas Komisijai, kita vertus, atsisakymas pervesti Komisijai kitas neginčytas muitinės sumas, taip pat susijusias su tinkamu TIR knygelių neįforminimu nuo 1994 m. iki 1996 m. rugsėjo mėn., kurios taip pat buvo įrašytos į B sąskaitą.

Dėl esmės

Dėl pirmojo kaltinimo, grindžiamo pažeidimais įforminant tam tikras TIR knygeles, neteisingu įskaitymu ir atitinkamų sumų nepervedimu Komisijai

— Šalių argumentai

52 Komisija teigia, kad kadangi šiame procese nagrinėjamoms skoloms buvo taikomos garantijos, jos turėjo būti įrašytos į A sąskaitą pagal Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 2 dalies a punktą. Iš tiesų pagal TIR procedūrą muitų sumokėjimui yra taikomos garantijos, t. y. knygelės, kurias išduoda garantuojančiosios asociacijos, kurios solidariai su pagrindiniu skolininku atsako už muitų ir mokesčių sumokėjimą, jei TIR operacijos metu padaroma pažeidimų ar sukčiaujama.

53 Komisija teigia, kad B sąskaita nėra skirta valstybes nares apsaugoti nuo per didelės naštos jų biudžetui, bet skirta sudaryti sąlygas Komisijai geriau stebėti valstybių narių veiksmus išieškant nuosavus išteklius, be kita ko, pažeidimų ir sukčiavimų atvejais. Šis tikslas netektų prasmės, jei kiekviena valstybė narė savo nuožiūra ir savarankiškai, nepasitarusi su Komisija, spręstų, į kokią sąskaitą turi būti įskaityta garantuota skola.

54 Iš viso Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio aišku, kad skolos įrašymas į A sąskaitą nereiškia, jog garantija „galima pasinaudoti tiesiogiai ir nedelsiant". Paprasčiausiai ja

turi būti galima pasinaudoti, jei nemokus skolininkas galiausiai negali sumokėti muitinės skolos.

55 Komisijos teigimu, nors Vokietijos valdžios institucijos ir nesutinka, kad iš esmės vienai TIR knygelei taikomos 60 024 eurų garantijos sumos pakanka patenkinti skolas, susijusias su smarkiai apmokestinamomis prekėmis, tačiau jos konkrečiai neginčija, kad šiuo atveju garantijų pakako skoloms padengti. Jos taip neteigė, kad visais atvejais šių garantijų nepakaks atsiradusioms skoloms iš dalies padengti, todėl jie turėjo būti bent jau šia dalimi įskaityti į A sąskaitą, jeigu dėl 1994 m. pabaigoje draudikų grupės perdraudimo sutarties nutraukimo nebūtinas kitoks vertinimas.

56 Kadangi svarbiausia yra ta data, kurią prasidėjo TIR operacija ir buvo pateikta garantija, iki 1995 metų atsiradusios skolos visais atvejais turėjo būti įskaitytos į A sąskaitą ir pervestos Komisijai. Dėl 1995 metais ir vėliau atsiradusių skolų, kurias Vokietijos valdžios institucijos laikė neužtikrintomis dėl draudikų grupės nutrauktos perdraudimo sutarties, tai šios valdžios institucijos turėjo neleisti taikyti TIR sistemos dėl garantijos nebuvimo. Tačiau kadangi jos šią sistemą leido ir toliau taikyti bei skolas įskaitė į B sąskaitą, jos turi ir prisiimti su šių skolų išieškojimu susijusią riziką. Reikia laikytis principo, kad buvo pateikta bent dalinė garantija. Vokietijos Federacinė Respublika laikinai atsisakė reikalauti įgyvendinti savo reikalavimus garantuojančiosioms asociacijoms su sąlyga, kad jos toliau atsako „tinkamu asmeniniu įnašu" ir perduoda savo pagal garantiją turimus reikalavimus perdraudėjui. Todėl 1995 ir vėlesnių metų skoloms yra taikomos bent jau dalinės garantijos ir jos bent jau iš dalies turėjo būti įskaitytos į A sąskaitą ir pervestos Komisijai, jei jos nebuvo ginčytos per tam numatytus terminus.

57 Tai, kad garantuojančiosios asociacijos yra tik subsidiariai atsakingos, nėra svarbu, kai skolų negalima išieškoti iš pagrindinio skolininko. Subsidiari atsakomybė yra dar viena atidėtos garantijos forma, kuri suteikta kreditoriui teisę išieškojimą nukreipti į garanto turtą, jei nepakanka skolininko turto. Pagal TIR Konvencijos 8 straipsnio 1 dalį valstybės narės gali nukreipti savo reikalavimo teises į garantuojančiąsias asociacijas.

58 Komisija pabrėžia, kad šiame procese ji remiasi tik galutinai nustatytomis skolomis. Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 2 dalies b punkto antras sakinys tiek, kiek jame nurodomos „užginčytos" mokėtinos sumos, netaikomas, jei konkrečios skolos garantija nebepasitikima ne dėl to, kad garantas ginčija pagrindinę skolą, bet dėl to, kad kyla abejonių dėl jo galėjimo sumokėti.

59 Komisija taip pat teigia, kad Belgijos Karalystės argumentai dėl garantuojančiosios asociacijos galimybių užginčyti skolas yra teoriniai, nes šioje byloje nagrinėjamų skolų niekas neginčijo. Buvo paprasčiausiai nutraukta garantijos sutartis, o po to valstybė narė vienašališkai atidėjo mokėjimo terminus ir, neįvykdžiusi Reglamente Nr. 1552/89 numatytų pareigų, nepervedė į Bendrijos biudžetą garantuotų sumų. Negalima leisti, kad tokie veiksmai turėtų įtakos Bendrijos biudžetui.

60 Galiausiai Vokietijos valdžios institucijos nepateikė jokių įrodymų, kurie patvirtintų jų teiginį, kad laikinai atsisakydamos išieškoti šias skolas, jos veikė Bendrijos

interesais ir siekdamos išvengti TIR sistemos žlugimo. Tokiu atveju šios valdžios institucijos, sergėdamos Bendrijos interesus, prieš nuspręsdamos taikyti tokį atidėjimą, turėjo pasikonsultuoti su Komisija ir kitomis valstybėmis narėmis. Vienašališki šių valdžios institucijų veiksmai būtent ir parodo EB 10 straipsnyje numatytos bendradarbiavimo pareigos nesilaikymą, taip pat kaip ir delsimas įvykdyti daugkartinį Komisijos prašymą pateikti federalinės vyriausybės ir garantuojančiosios asociacijos susitarimą ir, jei yra, kitus analogiškus susitarimus, sudarytus su kitomis garantuojančiosiomis asociacijomis.

61 Dėl laikino atsisakymo išieškoti į B sąskaitą įskaitytas sumas Komisija teigia, kad Vokietijos valdžios institucijos privalėjo su deramu rūpesčiu imtis reikiamų priemonių, užtikrinančių nustatytų nuosavų išteklių surinkimą (Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnio 1 dalis). Šiuo atveju nėra Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnio 2 dalies pirmame ir antrame sakinyje numatytos situacijos, nes Vokietijos Federacinė Respublika neturi pagrindo teigti, kad buvo visos šioje nuostatoje reikalaujamos sąlygos, nes ji nesilaikė numatytos procedūros ir nebuvo įvykdytos pagrindinės šios nuostatos taikymo sąlygos (nenumatomumas, nepaprastos aplinkybės). Vokietijos valdžios institucijų elgesio negali pateisinti tokie nurodyti hipotetiniai įvykiai kaip perdraudimo sistemos sužlugimas.

62 Vokietijos Federacinė Respublika savo ruožtu teigia, kad kadangi garantuojančiosios asociacijos nuo 1993 metų neteikė pakankamų garantijų iš neįformintų TIR knygelių kylančioms skoloms dėl to, kad nepaprastai išaugo reikalavimų draudikų grupei skaičius ir pastaroji vis dažniau atsisakydavo patenkinti garantijas pagal pradines jų išdavimo sąlygas, muitinės valdžios institucijos pagrįstai skolas iš pradžių įskaitydavo į B sąskaitą.

63 Iš paties Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 2 dalies ir šio reglamento konstatuotuojamųjų dalių teksto aišku, kad į A sąskaitą būti įskaitytos tik tos garantuotos skolos, dėl kurių aišku, kad garantija iš tiesų bus galima pasinaudoti, o taip nėra, jei garantuojančiosios asociacijos yra nemokios, jų turto aiškiai nepakanka, o tarptautiniai garantijų tinklai (TIR konvencijos 6 straipsnis) nutraukti arba neveikia. Neišieškotos, bet garantuotos skolos iš principo nurodomos prie „dar neišieškotų sumų" (Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 2 dalies b punktas), ir nuo šio principo negalima nukrypti, net jei pasirodytų, kad garantijomis yra lengva pasinaudoti. Valstybės narės nėra įpareigotos avansu pervesti negarantuotas arba nepakankamai garantuotas skolas.

64 Kitaip nei taikant TIR knygelių sistemą, kuomet muitinės administracijos privalo priimti tarptautiniu mastu nustatytą „garantiją" (garantija, kurios ribą kiekvienai knygelei nustato kiekvienos šalies, kurioje atsiranda muitinės skola asociacija), kitose muitinės sistemose garantijos turi visą laiką pakakti muitinės skolai padengti (1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 2913/92, nustatantis Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302 p. 1, toliau – muitinės kodeksas). Muitinės skolos, kurios yra neišieškotinos dėl tarptautine sutartimi nustatytos garantijų sistemos, negali būti prilyginamos garantuotoms skoloms Reglamento Nr. 1552/89 straipsnio prasme. Jei būtų kitaip, tai valstybės narės visuomet privalėtų naudoti paprastuosius biudžeto išteklius nebeišieškotinoms sumoms padengti, nors jos pačios visiškai neatsakingos už tai, kad šios skolos yra neišieškotinos.

65 Komisija nepagrįstai skiria laikotarpį iki 1995 m. sausio 1 d. ir po jo. Tai, kad draudikų grupė nutraukia perdraudimo sutartį, reiškia, kad mokėjimai nutraukiami tuoj pat ir tai taikoma atgal. Be to, kadangi garantijos reikšmė yra tik pagalbinė, prieš tai, kol teisiškai galima pareikšti reikalavimą garantuojančiosioms asociacijoms, Vokietijos valdžios institucijos turi iki galo įvykdyti paieškos ir fiskalines procedūras (TIR konvencijos 8 straipsnio 7 dalis), kurios kartais trunka ne vienerius metus, tad tikrai ilgiau nei iki 1994 metų.

66 Priešingai nei teigia Komisija, 1994 metų pabaigoje nutraukus perdraudimo sutartį, Vokietijos valdžios institucijos negalėjo atsisakyti pripažinti TIR sistemos naudojimo, nes tai ne tik būtų paralyžiavę beveik visą prekybą tarp rytų ir vakarų, bet ir reiškė vienašališką Bendrijos muitų teisės sudėtinės dalies pažeidimą (muitinės kodekso 91 straipsnis). Iš tiesų viena valstybė narė negali, nepažeisdama TIR konvencijos nuostatų, reikalauti papildomų garantijų.

67 Subsidiariai, net jei būtų manoma, kad tai yra „garantuotos skolos", šios sumos neturėjo būti pervestos Komisijai, nes jos negalėjo būti išieškotos, be kita ko, dėl nenugalimos jėgos aplinkybių to Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnio 2 dalies prasme. Šios sumos neturėjo būti įskaitytos nei į A sąskaitą, nei į B sąskaitą, neatsižvelgiant į tai, ar tai buvo pagrindinė skola ar nepagrindinis reikalavimas, pavyzdžiui, garantija. Vokietijos valdžios institucijos ėmėsi visų priemonių siekdamos išieškoti skolas iš garantuojančiųjų asociacijų (bandomoji byla prieš garantuojančiąsias asociacijas, įsitikinimas, kad asociacijų turto nepakanka skolai padengti).

68 Be to, kadangi IRU buvo įpareigota pradėti ilgą arbitražo procesą prieš draudikų grupę ir jis tebesitęsia ir kadangi praeis daug metų, kol pasitaisys garantuojančiųjų asociacijų ekonominė padėtis, nuo pradžių buvo aišku, kad skolų nebus galima išieškoti ilgą laiką, o galbūt net niekada Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnio 2 dalies antro sakinio prasme dėl to, kad garantuojančiųjų asociacijų turto aiškiai nepakanka skoloms padengti ir draudikų grupės nenoro prisiimti atsakomybės už mokėjimus. Susitarimai su garantuojančiosiomis asociacijomis buvo pirmasis ženklas siekiant atstatyti jų mokumą ir suteikti joms galimybę atnaujinti veiklą.

69 Belgijos Karalystė teigia, kad valstybės narės turi pervesti muitų mokesčius Komisijai tik tuomet, jei šie buvo visiškai surinkti, o ne, kaip teigia pastaroji, kai dalį jų

padengia garantija. Visi kiti sprendimai pažeistų B sąskaitos tikslą, kad valstybės narės neturi pervesti sumų, kurių jos negali išieškoti.

70 Belgijos vyriausybė taip pat mano, kad Vokietijos Federacinė Respublika nepažeidė Bendrijos lojalumo principo. Su garantuojančiosiomis asociacijomis sudarydama sutartis dėl moratoriumo, Vokietijos Federacinė Respublika, kaip buvo paaiškinta, išvengė dar didesnės žalos TIR sistemai, nes jei būtų buvę pareikšti ieškiniai, tai šios asociacijos būtų nedelsiant subankrutavusios, o tai sužlugdytų TIR sistemą ir reikštų, kad išieškojimas yra neįmanomas Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnio 2 dalies antro sakinio prasme. Be to, Komisijai būtų nelojalu kaltinti valstybes nares neįvykdžius joms pagal Bendrijos teisę tenkančių pareigų, nors Komisija žinojo apie problemas, su kuriomis susidūrė garantuojančiosios asociacijos.

Teisingumo Teismas nusprendžia

71 Šiuo kaltinimu Komisija iš esmės kaltina Vokietijos valdžios institucijas vienašališkai atsisakius išieškoti iš garantuojančiųjų asociacijų šiame procese su TIR knygelėmis susijusias skolas teismo keliu, blogai atlikus atitinkamų nuosavų išteklių apskaitą jų neįskaičius į A sąskaitą ir laiku jų nepervedus Komisijai taip pažeidžiant, be kita ko, Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnio 1 dalį.

72 Reikia priminti, kad Vokietijos vyriausybė neginčija, jog teisminės su šioje byloje aptariamomis TIR knygelėmis susijusios išieškojimo procedūros buvo sustabdytos

arba net nepradėtos tiek, kiek Vokietijos valdžios institucijos su garantuojančiosiomis asociacijomis sudarė sutartis, kuriose laikinai atsisakė įgyvendinti savo teises. Ši vyriausybė taip pat pripažįsta, kad atitinkamos skolos buvo įskaitytos į B sąskaitą ir kad šitos iš TIR operacijų atsiradusios skolos buvo galutinai nustatytos 1993–1995 metais, todėl tai yra nustatytos mokėtinos sumos Reglamento Nr. 1552/89 2 straipsnio 1 dalies prasme. Tačiau ši vyriausybė nesutinka su tuo, kad tai darydama ji nesilaikė įsiapreigojimų pagal Reglamentą Nr. 1552/89.

73 Kaip Teisingumo Teismas nurodė 2005 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Komisija prieš Daniją* (C-392/02, Rink. p. I-9811) 66 punkte, pagal Reglamento Nr. 1150/2000 17 straipsnio 1 ir 2 dalis valstybės narės imasi visų reikiamų priemonių, užtikrinančių sumos, atitinkančios 2 straipsnyje nustatytas priklausančias mokėti sumas, perdavimą Komisijai pagal šį reglamentą. Valstybės narės neprivalo jų pervesti Komisijai tik dėl nenugalimos jėgos (*force majeure*) aplinkybių arba jei paaiškėja, kad minėtų sumų iš viso nebus galima išieškoti dėl priežasčių, kurios negali būti priskirtos minėtoms valstybėms narėms.

74 Dėl nuosavų išteklių įskaitymo į sąskaitas Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 1 dalis nustato, kad kiekviena valstybė narė Ižde arba kiekvienos valstybės narės paskirtoje įstaigoje turi atidaryti minėtų išteklių sąskaitas. Tos paties straipsnio 6 straipsnio 2 dalies a ir b punktai nustato, kad valstybės narės privalo įskaityti į A sąskaitą pagal šio reglamento 2 straipsnį nustatytas mokėtinas sumas ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį buvo nustatyta nuosavų lėšų suma, dienos, nepažeidžiant galimybės per tą patį terminą įskaityti į B sąskaitą nustatytas sumas, kurios „dar nebuvo išieškotos“ ir dėl kurių „nebuvo pateikta jokia garantija“ bei nustatytas mokėtinas sumas, „už kurias buvo pateikta garantija, kurios buvo užginčytos ir kurios, išsprendus kilusius ginčus, gali būti pakeistos“.

75 Reglamentuodama nuosavų išteklių perdavimą to Reglamento 1552/89 9 straipsnio 1 dalis nustato, kad minėto reglamento 10 straipsnyje nustatyta tvarka kiekviena valstybė narė nuosavus išteklius sumoka į Komisijos vardu atidarytą sąskaitą. Pagal pastarosios nuostatos 1 dalį išskaičius surinkimo išlaidas, nuosavi ištekliai įtraukiami į Bendrijų biudžetą ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį pagal to paties reglamento 2 straipsnį buvo nustatyta priklausanti mokėti suma, dienos, išskyrus pagal šio reglamento 6 straipsnio 3 dalies b punktą į B sąskaitą įskaitytas sumas, kurios turi būti įskaitytos ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį buvo išieškotos priklausančios mokėti sumos, dienos.

76 Šio proceso metu Vokietijos vyriausybė neteigė, kad nagrinėjamos sumos buvo užginčytos per tam nustatytus terminus ir Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 2 dalies b punkto prasme gali būti pakeistos išsprendus kilusius ginčus. Šiuo atveju aišku, kad ginčai kyla dėl garantijų vykdymo, o ne dėl ginčijamų skolų buvimo ar sumų, nes jos buvo galutinai nustatytos.

77 Vokietijos vyriausybė tvirtina, kad neišieškotos nagrinėjamos sumos teisėtai galėjo būti įskaitytos į B sąskaitą, nes jų faktiškai nepadengia garantijos Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 2 dalies b punkto prasme. Ši vyriausybė neginčija to, kad vykdant TIR operaciją garantuojančiosios asociacijos pateikta garantija vertinama kaip „užstatas" minėtos nuostatos prasme. Ji tvirtina, kad, atsižvelgiant į garantijų sistemos, kuria pagrįsta tranzito su TIR knygelėmis sistema, žlugimą nuo 1993 m., po kurio draudikų grupė atsisakė atlyginti Vokietijos garantuojančiosioms asociacijoms, minėtos garantijos dėl garanto nemokumo buvo neįgyvendinamos, todėl nagrinėjamos mokėtinos sumos turėjo būti įskaitomos į B sąskaitą kaip neužtikrintos skolos.

78 Reikia pažymėti, kad garantuojančiosios asociacijos teisės ir pareigos, numatytos TIR konvencijoje, yra reglamentuojamos ir minėtoje konvencijoje, ir Bendrijos teisėje, ir garantijos sutartyje, kuriai taikoma Vokietijos teisė ir kurią minėta asociacija sudarė su Vokietijos Federacine Respublika (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *BGL* 45 punktą).

79 Pagal muitinės kodekso 193 straipsnį garantiją, kurios prašoma siekiant užtikrinti skolos muitinei sumokėjimą, galima pateikti garantuojant garantui, o pagal to paties kodekso 195 straipsnį garantas turi raštu įsipareigoti solidariai su skolininku sumokėti skolą muitinei sudarančią pinigų sumą, už kurią pateikta garantija, jeigu šią skolą bus privaloma sumokėti.

80 Kalbant konkrečiai apie krovinių gabenimą su TIR knygelėmis, kuriam skirtas muitinės kodekso 91 straipsnio 2 dalies b punktas, iš TIR konvencijos 8 straipsnio 1 dalies matyti, kad garantuojančioji asociacija minėta garantija įsipareigoja sumokėti skolininko mokėtinus muitus bei bendrai ir solidariai su minėtais skolininkais sumokėti minėtas sumas, net jei pagal to paties straipsnio 7 dalį kompetentingos institucijos, prieš pateikdamos reikalavimą garantuojančiajai asociacijai, pirmiausia reikalauja, jei įmanoma, kad jas sumokėtų tiesiogiai už jų mokėjimą atsakingas asmuo ar asmenys.

81 Tokiomis aplinkybėmis negalima ginčyti, kad, atliekant TIR operaciją, garantuojančiųjų asociacijų pateikta garantija yra susijusi su garantijos sąvoka Reglamento Nr. 1152/89 6 straipsnio 2 dalies b punkto prasme.

82 Vis dėlto reikia patikslinti, kad pagal TIR konvencijos 8 straipsnio 3 dalį valstybės narės turi nustatyti didžiausią sumą, kurios gali būti reikalaujama iš garantuojančiosios asociacijos už kiekvieną TIR knygelę.

83 Todėl, kaip tai pripažino ir Komisija, nustatytos mokėtinos sumos, susijusios su TIR operacijomis, iš esmės turi būti įskaitomos į A sąskaitą ir perduodamos Komisijai pagal Reglamento Nr. 1552/89 10 straipsnį neviršijant TIR sistemos pagrindu sutarto maksimalaus garantijos dydžio, net jei tam tikrais atvejais skola muitinei viršija šią sumą.

84 Kaip pagrįstai savo išvadų 86 ir 89 punktuose nurodo generalinė advokatė, toks išaiškinimas atitinka tikslus, kurių siekiama nustatant B sąskaitą, kuriais, be kita ko, kaip nurodo Reglamento Nr. 1552/89 penkta konstatuojamoji dalis, siekiama padėti Komisijai griežčiau kontroliuoti veiksmus, kurių imasi valstybės narės nuosaviems ištekliams išieškoti, atsižvelgti į jų patiriamą finansinę riziką.

85 Vokietijos vyriausybės argumentai, kad dėl TIR sistemos krizės, kuri sukėlė garantijų sistemos, kuria buvo pagrįsta minėta sistema, žlugimą, nuo 1993 m. atsiradusios ginčijamos skolos realiai daugiau nebuvo garantuotos ir todėl atitinkamos sumos turėjo būti įtrauktos į B sąskaitą, yra nepagrįsti.

86 Nesant reikalo tikrinti, ar TIR konvencijos įtvirtinta garantijų sistema nuo 1993 m. daugiau tinkamai nebeveikė, reikia konstatuoti, kad, kaip tai tvirtino Komisija, vienašaliu Vokietijos valdžios institucijų sprendimu įtraukti minėtas sumas į B sąskaitą nesilaikoma valstybių narių įsipareigojimo pagal Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnio 1 dalį imtis visų reikiamų priemonių, užtikrinančių nuosavų išteklių perdavimą Komisijai pagal šio reglamento nuostatose numatytas sąlygas.

87 Iš tikrųjų minėto 17 straipsnio 1 dalis yra speciali sąžiningo bendradarbiavimo reikalavimų pagal EB 10 straipsnio išraiška, pagal kuriuos valstybės narės turi nurodyti Komisijai problemas, kurios joms iškilo taikant Bendrijos teisę (žr. pagal analogiją 2002 m. liepos 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-499/99, Rink. p. I-6031, 24 punktą), ir, kita vertus, negali nustatyti nacionalinių apsaugos priemonių dėl prieštaravimų, išlygų ar sąlygų, kuriuos gali parengti Komisija (žr. pagal analogiją 1981 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, 804/79, Rink. p. 1045, 32 punktą). Tačiau šioje byloje akivaizdu, kad Vokietijos Federacinė Respublika veikė vienašališkai, nenurodydama Komisijai Bendrijos teisės taikymo problemų, su kuriomis ji susidūrė, net po tai, kai pastaroji pateikė prieštaravimus.

88 Ši pareiga yra juolab svarbesnė, nes, kaip Teisingumo Teismas nurodė minėto sprendimo *Komisija prieš Daniją* 54 punkte, nuosavų išteklių deficitas turi būti kompensuojamas kitais nuosavais ištekliais arba pakoreguojant išlaidas.

89 Be to, Vokietijos vyriausybė negali remtis *force majeure* atveju Reglamento Nr. 1552/89 17 straipsnio 2 dalies prasme. Pagal nusistovėjusią teismų praktiką *force majeure* sąvoka turi būti aiškinama kaip su asmeniu, kuris remiasi šia situacija, nesusijusios, neįprastos ir iš anksto nenumatomos aplinkybės, kurių pasekmių nebuvo įmanoma išvengti, nepaisant visų atsargumo priemonių, kurių buvo imtasi (žr. 1987 m. vasario 5 d. Sprendimo *Denkavit*, 145/85, Rink. p. 565, 11 punktą). Taigi savo vienašališku sprendimu įskaityti ginčijamas mokėtinas sumas į B sąskaitą, nepranešusi Komisijai apie problemą ir nepaisydama pastarosios prieštaravimų, Vokietijos Federacinė Respublika akivaizdžiai nesiėmė visų atsargumo priemonių, kad išvengtų nagrinėjamų pasekmių.

90 Šiomis aplinkybėmis reikia daryti išvadą, kad pirmasis kaltinimas yra pagrįstas.

Dėl antrojo kaltinimo, pagrįsto atsisakymu pranešti Komisijai apie kitas į B sąskaitą įskaitytas sumas

— Šalių argumentai

91 Komisija teigia, kad Reglamento Nr. 1552/89 18 straipsnio 2 ir 3 dalys yra nuostatos, kurios Bendrijos nuosavų išteklių srityje pateikia valstybių narių pareigos bendradarbiauti pavyzdį. Šiomis aplinkybėmis Komisija mano, jog nepažeisdama proporcingumo principo ji gali reikalauti, kad Vokietijos Federacinė Respublika pateiktų duomenis, kurie būtini norint patikrinti, ar valstybė narė pažeidė įsipareigojimus ir kokia yra šiame procese įrodytų pažeidimų apimtis.

92 Vokietijos vyriausybė atsikerta, kad Komisija negali remtis bendra teise į informaciją. Tokia teisė neegzistuoja, jei nėra nustatyta Europos Sąjungos Tarybos. EB 10 straipsnyje numatyta lojalaus bendradarbiavimo pareiga nereiškia, kad Komisija gali prašyti valstybių narių pateikti neprotingą informaciją, juolab kad siekiant patenkinti šį prašymą reikėtų kelioms savaitėms sustabdyti kompetentingų muitinės įstaigų darbą.

— Teisingumo Teismas nusprendžia

93 Remiantis EB 10 straipsniu, valstybės narės turi gera valia bendradarbiauti pagal EB 226 straipsnį, Komisijai atliekant bet kokį tyrimą, ir perduoti jai šiam tikslui visą reikalaujamą informaciją (žr., be kita ko, 2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Komisija prieš Liuksemburgą*, C-478/01, Rink., p. I-2351, 24 punktą).

94 Dėl valstybių narių pareigos sąžiningai bendradarbiaujant su Komisija imtis priemonių, leidžiančių užtikrinti Bendrijos nuostatų dėl galimų nuosavų išteklių nustatymo taikymą, Teisingumo Teismas nusprendė, kad iš šios pareigos, kurios taikymą patikrinimams detalizuoja Reglamento Nr. 1552/89 18 straipsnis, išplaukia, jog jeigu Komisija stipriai priklauso nuo atitinkamos valstybės narės pateikiamos informacijos, įprastomis sąlygomis pastaroji privalo Komisijai pateikti pagrindžiančius ir kitus reikalingus dokumentus, kad ši galėtų patikrinti, ar ir prireikus kiek nagrinėjamos sumos susijusios su Bendrijų nuosavais ištekliais (minėto 2002 m. kovo 7 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, 89–91 punktai).

95 1997 m. gruodžio mėn. Komisijos pareigūnams atlikus patikrinimus, per kuriuos jie nustatė tam tikrus atvejus, kai su TIR operacijomis susijusios galutinai nustatytos mokėtinos sumos buvo įskaitytos į B sąskaitą, nors, Komisijos teigimu, jos turėjo būti įtrauktos į A sąskaitą, minėta institucija keletą kartų nuo 1998 m. spalio mėn. Vokietijos valdžios institucijų prašė pranešti jai apie visas kitas neginčytas muitinės sumas, kurioms buvo taikyta tokia pat apskaita ir kurios susijusios su nuo 1994 metų Vokietijos muitinės įstaigų neįformintomis TIR knygelėmis.

96 Nepatenkinusi šio prašymo, Vokietijos Federacinė Respublika nesilaikė įsipareigojimų pagal Reglamento Nr. 1552/89 18 straipsnio 2 dalį, kurioje, be kita ko, numatoma, kad valstybės narės, gavusios Komisijos prašymą su nurodytomis priežastimis, vykdo papildomas tikrinimo priemones.

97 Iš tiesų, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 95 punkte, Komisijos prašymas buvo motyvuotas tuo, kad 1997 m. spalio mėn. atlikus patikrinimus buvo nustatyti tam tikri Reglamento Nr. 1552/89 pažeidimo atvejai. Todėl Komisija turėjo visišką teisę prašyti Vokietijos Federacinės Respublikos atlikti papildomus patikrinimus šio reglamento 18 straipsnio 2 dalies prasme, kad jai pateiktų informaciją apie per nagrinėjamą laikotarpį įvykusius kitus tokius atvejus.

98 Tokiomis aplinkybėmis antrasis kaltinimas taip pat pagrįstas.

99 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta pirmiau, reikia pripažinti, kad:

— tinkamai neįforminusi tam tikrų tranzito dokumentų (TIR knygelių), dėl ko su tuo susiję nuosavi ištekliai nebuvo nei įskaityti, nei pervesti Komisijai per nustatytus terminus,

— nepervedusi Komisijai kitų neginčytų muitinės sumų, kurioms nuo 1994 m. iki 1996 m. Federalinio finansų ministro įsakymo pakeitimo buvo taikoma analogiška su Vokietijos muitinės TIR knygelių neįforminimu susijusi tvarka (užuot įskaitytos į A sąskaitą, jos buvo įskaitytos į B sąskaitą),

Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Reglamentą Nr. 1552/89, kurį nuo 2000 m. gegužės 31 d. panaikino ir pakeitė Reglamentas Nr. 1150/2000.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

100 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti išlaidas ir Vokietijos Federacinė Respublika iš esmės pralaimėjo bylą, ji turi padengti išlaidas. Remiantis to paties straipsnio 4 dalimi, Belgijos Karalystė padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1) **Tinkamai neįforminusi tam tikrų tranzito dokumentų (TIR knygelių), dėl ko su tuo susiję nuosavi ištekliai nebuvo nei įskaityti, nei pervesti Komisijai per nustatytus terminus,**

nepervedusi Europos Bendrijų Komisijai kitų neginčytų muitinės sumų, kurioms nuo 1994 m. iki 1996 m. Federalinio finansų ministro įsakymo pakeitimo buvo taikoma analogiška su Vokietijos muitinės TIR knygelių neįforminimu susijusi tvarka (užuot įskaitytos į A sąskaitą, jos buvo įskaitytos į B sąskaitą),

Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1989 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamentą (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89, įgyvendinantį Sprendimą 88/376/EEB, Euratomas dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos, kurį nuo 2000 m. gegužės 31 d. panaikino ir pakeitė 2000 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamentas (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000, įgyvendinantis Sprendimą 94/728/EB, Euratomas dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos.

2) Atmesti likusią ieškinio dalį.

3) Priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

4) Belgijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.